

Poetes a la televisió, o l'exemple de la BBC

En tornar d'un congrés sobre televisió celebrat a Montreal, Jordi Balló comenta com s'ho fa la televisió pública britànica per fer bons els programes de poesia.

Sha celebrat l'Input 94 a Montreal. Han estat més de mil especialistes de tot el món parlant i debatent durant set dies sobre els millors programes de televisió de l'any, sobre aquelles obres prototípiques que han assolit un risc creatiu i n'han sortit victorioses. Programes amb vocació pública, que indiquen les tendències més innovadores, que marquen un sostre de dignitat en un mitjà tan opac, devastador, com ho és la televisió.

En tornar a Barcelona hi trobo un congrés de poetes que fan espectacle, i obtenen ressò de les seves obres. I uns articles a l'*Avui* —que progressa, a millor— que retreen un cop més el tema dels programes de llibres a la televisió, sobre la seva possibilitat o impossibilitat. Intervinguem amb exemples: a l'Input 94 hem pogut assistir a uns casos pràctics de com es pot fer no un programa de llibres sinó directament de poesia, amb un gran impacte de públic.

La BBC ja fa anys que té ficat al cap crear un bon programa de poesia. Ha fet intents diferents amb més o menys èxit. Un de recídit de fa un parell d'anys era l'escenificació d'un poema —*Whales* ('Balenes')— amb imatges precioses del subjecte dels versos. Interessant però previsible: no era aquest un camí que portés molt més lluny de la pura il·lustració. Ha estat durant el 1993 que la BBC ha trobat finalment una fórmula innovadora, realment encoratjadora. Dos programes diferents cobrien aquest ob-

jectiu. El primer d'ells, *Poet's news*, acompanya deu poetes britànics molt coneguts que, reaccionant amb rapidesa a les informacions del dia, elaboraven un text i unes imatges que, muntades durant la tarda, eren emeses en l'informatiu nocturn. El programa s'emetia de dilluns a divendres i representava tota una revolució en el tractament de la notícia.

Però potser el programa més definitiu, per la seva puresa, és *Poems on the box*. Es tracta d'una sèrie de 30 episodis curts, cada un amb un poema diferent, que anaven apareixent indistintament en diferents moments de la graella de programació de la BBC. Cada poema està escenificat amb un pla fix, sempre el mateix, una composició d'un interior amb una paret i una cadira. Sobre aquest fons neutre però elegantíssim per la se-

va austeritat s'anaven component les lletres del poema, amb un disseny agosarat, al mateix temps que el poema era recitat o cantat amb singular eficàcia. L'èxit d'aquests miniprogrames va ser tan gran que la BBC va fer-ne una compilació antològica que va projectar en hores de màxima audència, un divendres del mes de novembre a les 21.30 hores.

El fet, més enllà de la curiositat, demostra com es comporta una televisió pública que no vol renunciar a ser-ho. Jordi Garcia Candau citava la televisió britànica i alemanya com exemples de models de finançament que podien afavorir el caràcter de servei públic.

L'exemple que portem aquí dels poetes serveix per mesurar que una de les característiques d'aquest concepte de la te-

ARXIU

La BBC obre camí. Contra les especulacions més negatives, la TV pública britànica ha assolit amb èxit diverses fites que s'havia plantejat.

visió és donar sortides creatives a les dificultats aparentment més insalvables. El més preciós d'aquesta realitat contundent que la BBC va dur a Montreal no era només que el resultat fos bo, sinó que era una fita assolida d'un objectiu que la cadena s'havia plantejat, contra qualsevol especulació comercial. I a sobre amb un remarkable èxit de públic. Això és el que encara ens falta. Posar-nos objectius difícils però socialment, culturalment, irrenunciabls. I equivocar-nos. I buscar noves solucions. I finalment trobar-les. I potser la solució, com eren els dos memorables exemples britànics, es troba en la màxima qualitat. **Jordi Balló**